

اتفاقات چند سال اخیر و دو جنگ تحمیلی سال ۱۴۰۴، درستی ایده ایران قوی را در میدان عمل اثبات کرد

دشمن جز این زبان را نمی فهمد!

سرمقاله

وضعیت امروز نظام بین الملل یک افتضاح کامل است. همه شعارها و مدعاهای تمدن غرب و در رأس آن ها ایالات متحده که در قرن بیستم بر سر دست گرفته و از حقوق انسان ها و حق انتخاب ملت ها و سازوکارهای بین المللی برای دفاع و پاسداری از این حق دم می زدند، حالا صرفاً به کار یک خنده تلخ و مضحکه آمیز می آیند. حسب قرائت آمریکایی، دنیا و سازوکارهای حاکم بر آن ها و نهادهایی که از دل این سازوکارها سر برآورده بود، به منتهاالیه کمال بشری رسیده و ایستگاه پایانی تاریخ را برای بشر رقم زده بود؛ طوری که بشر دیگر ورای این وضعیت رویایی نداشت. حالا و در دودۀ ابتدایی قرن بیست و یکم، همه این شعارها و داعیه ها روانۀ سطل زبالۀ تاریخ شده اند. حاکم یک دولت استعماری در غرب آسیا، در سه سال گذشته بیش از ۶۰ هزار انسان بی گناه با اکثریت مطلق زنان و کودکان را از دم تیغ گذرانده و خون شان را بر زمین ریخته و مدعیان طرح پایان تاریخ به حمایت تمام قد از این ماشین کشتار پرداخته اند. ایالات متحده سلاح و پول و تجهیزات شان را تأمین کرده و اروپای متمدن و لیبرال هم چتر سیاسی و تبلیغاتی را. آش آن قدر شور شده که برخی انسان های آزاده در همین پایتخت های اروپایی که تسلیم این ساختار ضد انسانی نشده اند، قصد اعتراض و راهپیمایی و گردهمایی خیابانی می کنند تا حداقل جلوی وجدان خویش شرمندۀ نباشند، اما دولت های اروپایی حتی جلوی این اعتراضات را هم می گیرند. جهان در جنگی ترین وضعیت خود به سر می برد. درست نقطۀ مقابل آن اتوپیای آرمانی که غرب در قرن نوزدهم برای دیگر جوامع ترسیم می کرد. دنیای فعلی دنیای زور است و قدرت است. هیچ ردی از منطق و گفت و گو و خرد انسانی در دنیای امروز و ساختارهای آن وجود ندارد. جهان به میزانی مضحکه شده که اگر کشوری زور توان و قدرتی نداشته باشد و نخواهد به این وضعیت استعماری تن دهد، سرنوشتی جز مدل تخریب غزه ای و رئیس جمهورریایی و نزولایی ندارد. تنها زور و قدرت است که می توان به مدد آن ها در برابر اقوام برده دار اروپایی و آمریکایی ایستاد. گوش انسان سفید غربی برای شنیدن سخن کرامت و حقوق انسانی زیادی سنگین است. او فقط زبان زور و قدرت را می فهمد.

زور و توانش اگر به دیگر جوامع برسد، خاک و منافع و منابع آن ها را به توبره خواهد کشید و اگر نرسید هم با پمپاژ سنگین دستگاه تبلیغاتی و تهدید، در پی خالی کردن این جوامع از اراده مقاومت برمی آید. ایران امروز پس از چهار دهه تحریم و فشار و یک دهه سیاست فشار حداکثری و تحمیل دو جنگ در کمتر از یک سال، گواه روشن این مدعاست. ایران اگر پس از جنگ تحمیلی مسیر قدرتمند شدن و ایستادن روی پای خود را طی نکرده و به وعده های پرزرق و برق اروپایی و آمریکایی دل خوش کرده بود، الان سرنوشتی مانند ونزوئلا و سوریه داشت؛ کشوری فروریخته و در آستانۀ تجزیه و منابعی به بقما رفته. رفتارهای عصر حجری سردمداران تمدن نوین بشری به گونه ای است که استعمارگران کلاسیک قرن هفده و هجده در برابر آن، مدعیان حقوق بشر محسوب می شوند.

ایران امروز اگر به این وضعیت نیفتاده، به دلیل آن است که جمهوری اسلامی ایران زبان سخن گفتن با این استعمارگران نوین را خوب بلد است. ایرانی ها مبتنی بر دو قرن تاریخ خود، با گوشت و پوست و استخوان درک کرده اند که با این مدعیان فقط باید با زبان قدرت و زور سخن گفت. تمام شعارها و لفاظی های متمدنانه و گفت و گو و مذاکره و به تعبیر خودشان توافق، صرفاً برای زمانی است که زورشان به کسی نرسد. وقتی زورشان به کسی نرسید، گزینه جنگ و کارزار نظامی را کنار می گذارند و به سراغ دیگر ابزارها می روند. اگر امروز موقتاً درگیری و جنگ گسترده را کنار گذاشته اند، به سبب بهره مندی ایران از ابزارهایی است که با زبان زور و قدرت با آن ها طرف می شود. تفاهم موقت، فارغ از جزئیاتش و اینکه به نتیجه برسد یا نه، باعث نخواهد شد که ایران مسیر قدرتمند شدن را رها کند. ایران قوی اگر تا پیش از این یک ایده بود که در راهبردهای رهبر شهید به جد پیگیری می شد، حالا و در عرصۀ عمل هم درستی و کارآمدی خود را اثبات کرده است. آمریکایی ها اگر از کارزار نبرد عقب کشیده و به تهدید و لفاظی بسنده کرده و میدان نبرد از جنگ نظامی به کارزار دیپلماتیک تغییر شکل داده، به سبب دست پر و قدرتمند ایران در میدان است. ایران این مسیر را رها نخواهد کرد؛ مسیری که حضرت آیت الله سید مجتبی خامنه ای هم در پیام های اخیر خود به آن اشارات صریحی داشته اند. ایران قوی یک شعار نیست؛ عین زیست و زندگی ایرانیان بود و هست و خواهد بود. ■

سخنی با **پیشرفت**

سلام عزیزجانم. هنوز در سحرروز اعلام شهادت شما مانده ام، هم چنان فکر می کنم همه چیز خواب بوده و قرار است از خواب بیدار شوم. با خودم می گویم کاش هیچوقت قرار نبود شمارا تشییع کنند، انگار این صحنه باعث می شود باورم کنم که شمارا تقدیم و ما

دیگر نداریم تان، احساس می کنم هنوز هستید و ما منتظر پیام تان هستیم، منتظریم تا با قیاهای آراسته، انگشترهای مزین به اذکار شریفه و بدون عصا به میدان بیایید و برایمان از خدا و نصرتش بگویید، بیایید و از غرق شدن فرعون های زمان بگویید.

آخرین صحبت یک **هموطن ایرانی** خطاب به رهبر شهید انقلاب اسلامی

اعتراف

ترامپ و آرزوهای دست نیافتنی در برابر ایران

دونالد ترامپ با همراهی رژیم صهیونیستی، در جنگ چهل روزه علیه ایران مجموعه ای از اهداف را دنبال کرد که به اذعان رسانه های غربی، در هیچ کدام از این اهداف راهبردی دستاوردی نداشت. در این راستا، خبرگزاری آسوشیتدپرس در گزارشی به فهرستی از اهداف تعیین شده دونالد ترامپ پیش از تجاوز به ایران پرداخته که اکنون، با گذشت چند ماه، روشن شده هیچ یک محقق نشده است. در گزارش آسوشیتدپرس، واشنگتن و اسرائیل از نابودی توان موشکی، صنعت دفاعی، نیروی دریایی و هوایی، ظرفیت هسته ای و نیز تضمین امنیت متحدان منطقه ای سخن گفتند، اما در ادامه مقامات آمریکایی ناچار شدند بپذیرند که ایران همچنان این قابلیت ها را حفظ کرده است. درباره برنامه هسته ای، ادعای نابودی کامل آن شد. مهم تر از همه، بحران تنگه هرمز به نمادی از محدودیت قدرت آمریکا تبدیل شد؛ گلوگاهی که اختلال در آن نه فقط معادلات نظامی، بلکه اقتصاد جهانی و بازار انرژی را تحت تأثیر قرار داد و نشان داد آرزوهای حداکثری الزاماً به نتایج حداکثری نمی انجامد. این گزارش، تصویری از شکاف میان اهداف اعلامی دولت دونالد ترامپ و نتایج عملی چندماه پس از جنگ با ایران ارائه کرده است.

قاب

بزرگداشت رهبر شهید در لاهور با حضور گسترده و پرشور مردم پاکستان

اجتماع بزرگ مردمی ((شهیدامت)) به یاد رهبر شهید حضرت امام خامنه ای، عصر امروز در مینار تاریخی پاکستان در شهر لاهور آغاز شد. این مراسم به همت شیعیان پاکستان و با حضور گسترده افشار مختلف مردم از سراسر کشور پاکستان برگزار شد. صدها هزار نفر از شهرهای مختلف پاکستان برای شرکت در این مراسم راهی لاهور شدند و از ساعات اولیه امروز در محل برگزاری حضور یافتند.

روایت کشور دوست

سید علی عزیز

لبنانی بود. این را از مدل روسری بستنش فهمیده بودم. موقع دعا و دستش را به سمت آسمان بلند کرده بود و اشک می ریخت. کنارش نشستم و سر حرف را باز کردم. محل کارش دوقدمی بیت بود. روز شهادت آقا، با شنیدن صدای انفجار سراسیمه از شرکت زده بود بیرون. جیغ می کشید و اسم آقا را صدا می زد. دست و پا شکسته فارسی حرف می زد. با اشاره به قلبش گفت: ((سید علی خامنه ای برای مالبنانی ها خیلی خیلی عزیز بود)). همین طور که اشک از روی صورت گندمی اش سرازیر می شد، گفت: ((برادر زاده م جنوب لبنانه. یک ماهی می شه ازش هیچ خبری نداریم. امشب اومدم اینجا که از ته دلم دعا کنم خبری بشه.)) دلم لرزید. بیت آقا در تمام زندگی اش ملجأ و پناه مردم ایران بود و حالا، بعد از شهادتش، واقع کشور دوست محل امن و امید مردم ایران و تمام مسلمانان جهان شده است.